

HALÁLFÉLELEM.

JUHÁSZ GYULÁNAK.

Ha más nem, a halál (mondottam sokszor én is)
a halál megsegít s végre nyugalmat ad.
De most az álom is ijesztő kábulat
és nem tudom, milyen idegen cél felé visz.

Sintér hurcolja így a leütött kutyát,
mely már sírni se tud, nehogy visszaharapna;
fekszem, nagy ájulás zuhant az akaratra,
és oly rémületes, hogy vízszintes az ágy!

Lassan ízekre szed a magány és sötétség,
már külön dolgozik az agy, szív és tüdő
s nyugodt ütemüket megrontva egyre nő
minden tagomban a didergő testj kétség.

Jaj, nem meghalni még! Minden kacérkodás
lehullott rólam és már csak élni szeretnék!
hisz én nem mondtam el, nem tettem eleget még!
még kell az öntudat! mert ki tudja, ki más

végzi el mind, amit magamért és magamnak
akartam, kezdtem . . . Óh, iszonyú, hogy csak úgy,
oly könnyen muljak el, mint fény a kialudt
körtében, amelyet két újjal lecsavarnak!

Jaj, irtózatos ez, hogy meg kell szünni, és
nem amikor magunk parancsoljuk magunknak!
Ágyútűzben, mikor vad hősök meglapúlnak,
még mindig van remény s lehet menekülés,

de élni, egy kicsit, végtelenben a véges:
itt biztos igazán, hogy vagyunk bábjai
egy perverzgyönyörű Akaratnak, aki
élvezi hogy teremt s élvezi hogy kivégez.

Mit akarsz, nyomorult? Tudom, felnőtt a fa,
melyben gonosz eszed építi már koporsóm;
fojtó két kezedet torkomba zárva hordom
s nem menekülhetek előled sehova:

szálljak bár berregő tündérerejű gépre
elhagyva messze az alkonyhozó napot,
másodperc-lábain utólér cinkosod,
az idő, s szárnyamat legyőzi hangya-lépte.

Mert olyan csata ez, hol csak egy bukhat el,
verseny, hol az úszó nem jut el soha partig, —
s így megyünk tönkre mind, ahogy a test hanyatlík
s egyre több a salak bennünk, a súly, amely

lehúz, — a nagy eget lelkünk ragyogva szántja,
még bizunk, akarunk, s egyszerre, mint bukott
csónakok, merülünk, s roncsunkra rázuhog
győzelmesen a föld fekete óceánja.

(Budapest.)

SZABÓ LŐRINC.